

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 188/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Jaroslava Fekiača, bytom V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Lučenci v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 188/02, predtým vedenom pod sp. zn. 12 C 66/97, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Jaroslava Fekiača o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2004 doručená sťažnosť JUDr. Jaroslava Fekiača, bytom V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Lučenci (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 188/02, predtým vedenom pod sp. zn. 12 C 66/97.

Sťažovateľ tvrdí, že 14. októbra 1997 podal okresnému súdu žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy z tohto rozviazania pracovného pomeru od 1. decembra 1997 do zaplatenia. Vec bola prijatá pod sp. zn. 12 C 66/97. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 66/97 z 3. marca 2000 bolo určené, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná. O náhrade ušlej mzdy z titulu neplatnej výpovede sa však začalo konať až 25. septembra 2002. Jednotlivé pojednávania vo veci sa konali 14. októbra 2002, 30. decembra 2002, 30. júna 2003, 18. júla 2003 a 1. augusta 2003. Vo veci bol pribratý znalec, ktorý 28. novembra 2002 predložil posudok a okresný súd 27. augusta 2003 vo veci vyhlásil rozsudok.

Porušenie svojich práv a slobôd vidí sťažovateľ v neodôvodnenom nekonaní okresného súdu vo veci jeho náhrady mzdy. V tejto veci sa nekonalo od podania žaloby až do 12. septembra 2002, čím podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 66/97 a neskôr vedenom pod sp. zn. 6 C 188/02.

Sťažovateľ uviedol, že sa nemohol uchádzať o stomatologické zdravotné úkony, lebo za tieto si pacient pripláca, nemal možnosť starať sa o vlastný majetok, čím došlo k znehodnoteniu domu, v ktorom býva, pretože včas nevykonával údržbu a opravy, nemal peniaze na kúpu elektrického ohrievača teplej vody, nemohol si kupovať odbornú literatúru a na dlhú dobu bol vylúčený z kultúrnych a spoločenských podujatí.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že:

Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Lučenci pri prejednávaní jeho právnej veci v konaní vedenom pod č.: 6 C 188/02 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi... priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch sumou 360 000,- Sk. Porušovateľ základného ľudského práva a slobody je povinný priznanú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peniazoch vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Okresný súd v Lučenci je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy, ktoré mu v tomto konaní vzniknú.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodňovať.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. II. ÚS 26/95 uviedol, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu.

Vo veci sp. zn. I. ÚS 10/98 ústavný súd uviedol, že k vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Sťažovateľ v prílohe predložil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 188/02 z 27. augusta 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. marca 2004 a vykonateľnosť 1. apríla 2004. Sťažnosť ústavnému súdu predložil 31. mája 2004, teda po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu, a tým aj po odstránení stavu právnej neistoty.

Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry poskytuje ochranu označeným základným právam len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označených práv došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, III. ÚS 64/03).

Sťažovateľ sa teda ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote domáhal až v čase, keď už k porušovaniu označených základných práv nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004

Odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka

1. Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam toto odlišné stanovisko k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 188/04 z 10. júna 2004 (ďalej len „ústavný súd“ a „uznesenie“) – ktorým bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená sťažnosť JUDr. Jaroslava Fekiača (ďalej len „sťažovateľ“) namietajúca porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Lučenci (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 188/02, predtým vedenom pod sp. zn. 12 C 66/97 – lebo nesúhlasím s výrokom označeného uznesenia a ani s jeho odôvodnením.

2. Väčšina senátu odmietla sťažnosť s poukazom na predošlú judikatúru ústavného súdu (ústavná ochrana označeným právam sa poskytuje do odstránenia stavu právnej neistoty, to znamená do právoplatného skončenia veci) a v podstate preto, lebo rozsudok okresného súdu z 27. augusta 2003 nadobudol právoplatnosť 29. marca 2004, avšak sťažovateľ predložil sťažnosť ústavnému súdu 31. mája 2004.

3. Z mojich odlišných stanovísk k uzneseniam ústavného súdu (ktoré sú označené napr. v odlišnom stanovisku k uzneseniu sp. zn. III. ÚS 164/04, pričom na ne v týchto súvislostiach v podrobnostiach odkazujem) vyplýva, že právoplatné skončenie veci nie je rozhodujúce z hľadiska podania sťažnosti ústavnému súdu (ale len z hľadiska skončenia

lehoty, ktorej primeranosť sa posudzuje) a sťažnosť možno podať v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v lehote dvoch mesiacov od právoplatného skončenia veci.

4. Sťažnosť bola v tomto prípade podaná v lehote dvoch mesiacov od právoplatného skončenia veci sťažovateľa (posledný deň tejto lehoty pripadol na pondelok 31. mája 2004), podľa môjho názoru preto nie je zjavne neopodstatnená a jej odmietnutie v tomto štádiu konania sa mi javí byť predčasné.

Najskôr mali byť preskúmané ostatné zákonné náležitosti sťažnosti (vrátane spôsobu, akým si sťažovateľ chránil ním označené práva v konaní pred okresným súdom), sťažovateľ mal byť vyzvaný na odstránenie jej nedostatkov (nemá napr. právneho zástupcu) a až potom malo byť rozhodnuté o sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V Košiciach 10. júna 2004